

opinie

'Karakter Oude Kerk lijdt niet onder drukte'

Ondanks de snelle opwinding van hedendaagse kunst en de aanhoudende stroom windjacktoeristen, hoeft men niet bang te zijn dat de Oude Kerk onbereikbaar wordt voor de Amsterdammer. Dat schrijft Hans van Houwelingen in een opiniestuk in Het Parool vandaag.

Hans van Houwelingen 25 juni 2015, 19:00

BEELD EIGEN FOTO

Een gebouw staat soms in de steigers. Na een verfje op het houtwerk wordt de steiger afgebroken en staat alles er weer fier bij. Anders ligt het als de steiger niet het gemak van de schilder dient, maar het genot van de kunstliefhebber. Dan breekt de hel los.

Op het dak van de Oude Kerk wordt nu een steiger met een terras gebouwd dat van 27 juni tot 6 september kan worden betreden. Kaartje kopen en je bevindt je in 'the garden which is the nearest to

Voorpagina

Editie

Net binnen

Zoeken

Service

De kinderlijke invalshoek van de kunstenaar is terug te voeren op het feit dat slechts één procent van de Japanse bevolking christen is, een gedurende vele decennia constant gebleven cijfer. Nederland daarentegen kent draconische secularisering - op 1 januari 2014 registreerde de Protestantse Kerkbalans 1.681.418 leden, ongeveer tien procent van de bevolking. Hun aantal slinkt jaarlijks gemiddeld 2,5 procent, als gevolg van sterfte en geringe aanwas.

De nachtmis

Van de duizenden mensen die eeuwenlang wekelijks de diensten in de Oude Kerk bijwoonden, zijn er achthonderd overgebleven, van wie menigeen het na de nachtmis met kerst weer een jaartje voor gezien houdt. Daar staat tegenover dat de Oude Kerk tegenwoordig circa driehonderd 'vrienden' heeft die net als Taturu ook iets met het gebouw doen. Zo'n vriend doneert jaarlijks ongeveer dertig euro om de Oude Kerk op niet-liturgische wijze te mogen beleven.

Een klein aantal van deze vrienden - op jaarbasis goed voor tweehonderd euro - protesteert hevig tegen de komst van het kunstwerk van Taturu. In een **populistisch reveil** in Het Parool van gisteren preken zij over wat ze zien als het wanbeleid van de directeur van de Oude Kerk, die door kunst te tonen de kerk van hen afpakt, en dus van de stad, waarvan zij zich zonder reserve de afgezant zien.

Hun strijd is niet van religieuze aard, ze nemen het op voor de 'kwaliteitstoerist' die weliswaar de Wallen heeft gekozen, maar gesteld is op de Saenredamsfeer en de kapitale stilte zoals Geert Mak die van de Oude Kerk had omschreven.

Omgekeerde beeldenstorm

De vraag is natuurlijk wat de Oude Kerk aan moet met al dat godvergeten volk. Een protestantse renaissance waarin hedendaagse kunstenaars en vrienden zich massaal bekeren, die de dominee weer handen vol werk geeft, is een nostalgisch spook. Nog mooier zou zijn als de reformatie teniet werd gedaan en de katholieken terugkwamen, met een omgekeerde beeldenstorm die alle prachtige kunst weer op zijn oude plaats terugzet. Vooralsnog heeft de directeur te maken met een bekeerde Jananner op het dak en een stel nienende nonulisten.

De bejaarde dame zelf maant tot kalmte. Er bestaat een eeuwig durend contract waarin het machtige kerkgebouw de tijd steeds weer afstaat aan kortstondige druktes van de mensen binnen. De snelle opwinding van hedendaagse kunst en de aanhoudende vlaag windjacktoeristen schikt zij gevoelig in een trage clash in een zee van tijd. Wie binnentreedt - kunstenaar of vriend - voelt de immer goddelijke sensatie van tijd.

Wilt u reageren op dit artikel? Dat kan! Scroll (een beetje) naar beneden om een reactie te plaatsen.

Voorpagina

Editie

Net binnen

Zoeken

Service